

MILLAISEN TALON TE MINULLE RAKENTAISITTE?

Kiitos, veli Green. Tämä on etuoikeus. Tervehdys veli ja sisar Greenille ja kaikille, jotka ovat täällä tänä aamuna. Ja tunnen, että minulle on annettu etuoikeus tulla tähän palvonnan paikkaan tekemään muutamia ilmoituksia.

² En halua viedä veli Greenin aikaa täällä, sillä kuulin useita kertoja veli Greenin puhuvan ja olin todella vaikuttunut, ja kun hän toi meille Herran Sanaa, ja niin nöyränä siitä. Eilen hän sanoi, “En saa Sanaa Herralta, niin kuin Se ehkä tulisi ilmestyksenä, niin—niin kuin Se on lähetetty, mutta,” hän sanoi, “Haluaisin painottaa sitä, mitä on sanottu.” Hän sanoi, “Samoin, kun Paavali kirjoitti jotakin Raamatussa, minä tulen tänne painottamaan, mitä hän sanoi.” Hän sanoi, “Minulla ei ole sanomaa, minä ainoastaan vain painotan sitä, mitä on jo sanottu Herralta saatuna.” Sehän oli todella merkille pantavaa, sellainen nuori kaveri, ja sanoo, tekee sellaisen huomautuksen.

No niin, rukoilkaamme yhdessä.

³ Rakas Jumala, tuskin tiedän, miten aloittaa, koska tunnen, että olet täällä tänään ja Sinun läsnäolossasi meistä aina tuntuu niin pieneltä. Ja minä—minä kiitän Sinua tästä etuoikeudesta. No niin, Herra, kun Sinä olet suonut meille tämän paikan, me rukoilemme, että kohtaat meitä joka kerta, kun kokoonnumme täällä. Ja liikkukoon Sinun suuri Pyhä Henkesi tämän kaupungin yllä! Suo meidän olla kykenevät viemään tätä Evankeliumin Sanomaa, joka on annettu meille ja lahjoitettu meidän käsiimme näinä viimeisinä päivinä, suo Sen täytyä, ja että Sinä saat jokaisen sielun Tucsonista ja sen ympäristöstä, jotka Sinä olet määrännyt Elämään. Suo nämä asiat, Isä, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

⁴ Luulenpa, että haluan lukea pienen jakeen Kirjoituksista täällä tänä aamuna, ennen kuin sanon nämä sanat, jotka haluan sanoa. Se löytyy Apostolien teoista, Apostolien tekojen seitsemäs luku. Ja sillä aikaa, kun käänätte siihen, me aloitamme jakeesta 44.

⁵ Nyt olemme menossa Shreveportiin tällä viikolla, tällä tulevalla viikolla, kokoussarjaa varten, ja nyt me aiomme yrittää, jos Herra suo. Veli Moore, veli Jack Moore, sekä veli Pearryn että minun erittäin hyvä ystävä, ja me rakastamme veli Jackia. Sanoma, luulen, että se hieman hämmensi häntä, erityisesti jotkut niistä asioista, jotka ovat meille kalliita ja joihin me uskomme, jotka—jotka tulivat meille Seitsemän

Sinetin avaamisen kautta, niin kuin me siihen uskomme, kuten “käärmeen siemen” ja “uskovaisten iankaikkinen varmuus” ja— ja niin edelleen, jotkut noista Sanomista. Jotka ehkä toisille. . . Meille Se ei ole vaikeaa, mutta, Se, teidän täytyy avata sydämenne Totuudelle. Me uskomme, että me elämme lopun ajassa. Se vain on niin todellista meille, että me olemme aivan tien lopussa.

⁶ Ja, puhua toisen miehen seurakunnassa, no, te haluatte kunnioittaa sen miehen vieraanvaraisuutta antaa teille mahdollisuus tulla hänen seurakuntaansa. Ja, minä, todella, tietäen, että he eivät usko Siihen, niin minä kunnioittaisin heitä riittävästi, että. . . Sen lisäksi, että toisin Sen esille, on paljon muutakin, mistä voisin puhua siellä, ellei sitten Pyhä Henki satu kannustamaan Sitä vähän, ymmärrättehän, silloin sanon varmasti, niin kuin Hän sanoi. Enkä tiedä mitään parempaa, kuin tehdä sen, ja toivon, etten koskaan opikaan tekemään muuta kuin sen. Näettekö? Sanokaamme Se vain, niin kuin Hän sanoo Sen.

⁷ No niin, lukekaamme jae tai kaksi tästä Apostolien tekojen seitsemännestä luvusta, aloittaen jakeesta 44. [Kuningas Jaakon käännöksen mukaan—Käänt.]

Todistuksen maja oli meidän isillämme erämaassa, niin kuin hän on määrännyt, puhuessaan Moosekselle, että hänen tuli tehdä se sen kaavan mukaan, minkä hän oli nähnyt.

Jonka myös meidän isämme, jotka tulivat seuraavina, toivat Jeesuksen kanssa maahan, minkä he valtasivat pakanoilta, jotka Jumala karkoitti meidän isiemme kasvojen edestä, aina Daavidin päiviin saakka;

Joka sai armon Jumalan edessä ja anoi, että hän saisi etsiä majan Jaakobin Jumalalle.

Mutta Salomo rakensi hänelle talon.

Korkein ei kuitenkaan asu käsillä tehdyissä tempeleissä; niin kuin profeetta sanoo:

“Taivas on minun valtaistuimeni, . . . maa on minun jalkojeni astinlauta; millaisen talon te minulle rakentaisitte, sanoo Herra, tai mikä on minun lepopaikkani?

Eivätkö minun käteni ole tehneet tätä kaikkea?”

⁸ Tämän Sanan lukemisen jälkeen, haluan sanoa ne muutamat sanat, jotka haluan sanoa, ennen kuin veli Pearry tuo aamun sanoman.

⁹ Tämä on minulle yksi Tucsonin vierailuni hienoimmista hetkistä. Tulin tänne, koska minut johdettiin tulemaan tänne. Tulin tänne, koska Pyhä Henki, näyn kautta, lähetti minut tänne. Minä tiedän, että se saattaa vaikuttaa oudolta, ehkä. Mutta

Hän, niin pitkälti kuin minä tiedän, sen mukaan kuin tiedän mitään Jumalasta, minut lähetettiin Tucsoniin näyn kautta. Olen ihmetellyt, kuinka minut koskaan lähetettiin tällaiseen autioon paikkaan. Ja kun täällä on . . .

¹⁰ Hengellisesti puhuen, tästä kaupungista, en tiedä yhtäkään paikkaa, missä olisi enemmän hengellistä kuolemaa, kuin tässä Tucsonin kaupungissa. Seurakuntien välillä on sota. Seurakuntien välillä on riitaa. Ei ole mitään yksimielisyyttä, ja jokainen kahmii ja omii ja kiilaa ja koettaa saada *tämän* ja käännyttää. Se on autiomaata, myös hengellisesti puhuen.

¹¹ Mutta sitten luin Raamatusta siitä, missä Jumala kutsui Mooseksen pois rakkaittensa tyköä ja kaiken sen, mikä oli hänelle rakasta, ja lähetti hänet erämaahan, kirjoittamaan Raamatun lait. Ne olivat Vanha Testamentti, ensimmäiset neljä kirjaa, Genesis, Leviticus ja Deuteronomium, Exodus. Hän. . . En vain koskaan saa sanottua niitä rutiinilla, mutta ne neljä kirjaa. Siinä on todellinen Vanha Testamentti. Sillä, loppuosa siitä oli, mitä profeetat sanoivat, Daavidin psalmeissa, ja niin edelleen, lukuunottamatta kuninkaiden Aikakirjoja. Mutta, tässä olivat Vanhan Testamentin perusteet. Se oli Mooses, joka kirjoitti ne sen jälkeen, kun hänet oli kutsuttu kotimaastaan, jossa hän oli syntynyt ja kasvatettu kansansa keskuudessa, ja lähetetty autiomaahan, kirjoittamaan tämä Vanhan Testamentin kirja.

¹² Sitten, huomaa, että Uuden Testamentin Kirjassa, jossa Paavali, joka on sen tekijä, tai ei tekijä, mutta Uuden Testamentin kirjoittaja. Hänet myös ajettiin ulos oman kansansa joukosta, ja, Hengen vaikuttamana, Arabiaan, missä hän oli kolme ja puoli vuotta, löytääkseen innoituksen. Ja Paavali on Uuden Testamentin pääkirjoittaja. No niin, onhan Matteus, Markus, Luukas ja Johannes, mutta he olivat kirjureita, jotka vain kirjoittivat, mitä Jeesus sanoi, heidän seuratussaan Hänen matkassaan. Ja, mutta, kun otatte kirjeen Timoteukselle, ja roomalaisille, ja hebrealaisille, ja niin edelleen, Paavali vastaanotti innoituksen kirjoittaa Uusi Testamentti; ottaen koko Vanhan Testamentin varjokuvana, ja asettaen sen järjestykseen. Ja Jumala kunnioitti sitä, ja teki siitä Uuden Testamentin.

¹³ Ja nyt, jos Vanhan Testamentin täytyi ajaa. . . kirjoittaja täytyi ajaa pois kansansa tyköä erämaahan, saamaan innoitus kirjoittaa Vanha Testamentti. Ja Uudessa Testamentissa, Tekijä ajoi kirjoittajan autioon paikkaan, saamaan innoituksen kirjoittaa Uusi Testamentti. Ja kirjat ovat sinetöity seitsemällä sinetillä; uskon, että vaatisi saman asian tänäkin päivänä, avata nuo seitsemän sinettiä. Lähteä siitä, mikä on sinulle rakasta, mitä sinä vaalit, ja siitä pienestä kodista, jonka ihmiset antoivat minulle, ja kaikkien ihmisten ja ystäväni tyköä, ja seurakunnasta, joka kukoisti ja josta ei puuttunut mitään; ja jättää se, irrottautua siitä noin vain, ja muuttaa

pois, autiomaahan, jossa et tuntenut ketään ja kaikki oli sinua vastaan.

¹⁴ Mutta Jumalassa on jotakin, että Hän ajaa ihmisen tekemään asioita, jotka ylittävät hänen kaiken oman käsityskykynsä, niin että se voi tapahtua Jumalan kirkkaudeksi ja kunniaksi. Ja minusta tuntuu, että, en omaksi kunniakseni, mutta minulle—minulle se oli etuoikeus jättää kaikki se, mitä pidin rakkaana, tullakseni tähän erämaahan ja kärsiä tavalla, jolla en ole koko elämässäni kärsinyt, täällä, tässä erämaassa tai autiomaassa. Mutta uskon, että tekemällä sen ja tottelemalla sitä, mitä Jumala määrääsi tehtäväksi, Jumala on avannut meille tämän viimeisen ajan salaisuudet. Ja me olemme täällä tämän Sanoman kanssa.

¹⁵ No niin, oli monia ihmisiä, jotka seurasivat minua, eikä se ole epätavallista. Yleensä henkilö . . . Ihmiset rakastavat toisiaan, ja se, rakkaus, ajaa teidät tekemään asioita, joita ette ajattelisi tekeväanne. Ja monet teistä jätitte kotinne, jätitte kaiken, vain mennäksenne, tullaksenne tänne autiomaahan.

¹⁶ Moni on soittanut minulle, moni on kysynyt minulta: “Pitäisikö meidän tulla Arizonaan? Olisiko se hyvä paikka meille?” No, kuten Mooseksesta ja heistä sanottiin, se ei ollut hedelmien paikka, ei kranaattiomenoiden paikka.

¹⁷ Täällä ei ole paljoa töitä ja eläminen on kallista, ja, elinkustannukset ovat korkealla. Se on todella kova paikka elää, Tucson, Arizona; palkat ovat surkeat ja—ja ruoka on kallista, ja vuokra. Se on—se on kamala paikka elää, siinä mielessä. Mutta se on terveellinen, se on kuiva. Ja joskus me . . . Meidän ei pidä antaa mieleemme muovautua tämän maailman asioiden mukaan.

¹⁸ Meidän täytyy uskoa Pyhän Hengen johdatukseen. Mutta asia, joka vaivasi minua tänne tullessani ja kertoessani ihmisille, no, “sinun ei pitäisi tulla” tai “sinun pitäisi tulla”, sen minä jätän jokaiselle yksilölle, miten Jumala kutakin yksilöä johtaa. Minun mielestäni jokaisen meidän tulisi tehdä niin, olla Hengen johdossa siinä, mitä pitäisi tehdä.

¹⁹ Ja moni teistä täällä on eri puolilta Jeffersonvilleä ja seurakunnasta siellä, ja te olette tulleet tänne. No niin, asia, joka minua vaivasi, oli palvonnan paikka.

²⁰ Ja käsitän, kun luen täältä Kirjoituksista, Stefanuksesta ja hänen puheestaan juuri ennen kuolemaansa; sillä he kivittivät hänet välittömästi sen jälkeen, hänen sanomansa tähden. Kun hän puhui, hän sanoi: “isämme,” puhuen hebrealaisista varhaisina päivinä, miten he koettivat saada suosion Jumalan edessä, rakentamalla paikan palvontaa varten. Hän sanoi että, “Salomo rakensi Hänelle talon, tai rakennuksen.” Tarina on meille tuttu.

²¹ Mutta minä pidän hänen seuraavista sanoistaan: “Korkein ei kuitenkaan asu käsillä tehdyissä taloissa,” ja toinen kohta Jesajan kirjassa. Hän sanoi: “Ruumiin Sinä Minulle valmistit;

katso, uhrin ja annit, ja rakennukset, ja niin edelleen, mutta ruumiin Sinä Minulle valmistit.” No niin, me tajuaamme, että hän puhui silloin ruumiista, jossa Jumala asui, Kristuksessa.

²² Mutta uskon tänä päivänä, että se innoitus, joka on tullut veli Greenille, hänen ja sisar Greenin muuttamisesta tänne, luopuen kodistaan siellä idässä, myös...siellä Texasissa, tullakseen tänne...aloittaakseen tyhjistä; yksinkertaisesti vain innoituksen pohjalta, tuntien, että heidän tulee tehdä se. Arvostan miehiä, jotka seuraavat Kristuksen johdatusta, huolimatta siitä hinnasta, jonka se heille maksaa.

²³ Vaikka koko maailma, ehkäpä kaikkein parhaimmat ystäväsi ajattelevat, että olet väärässä, mutta sinulle se ei ole väärin. Niin kauan kuin tunnet, että sen takana on jotakin, että se on Jumala, joka sinua liikuttaa; se ei ole koskaan väärin, ja se tulee aina menemään oikein.

²⁴ Katsokaapa tätä nuorta paria, lahjakas nuori mies. Enkä sano tätä sen takia, että hän istuu täällä. Ja tämä nuori nainen lastensa kanssa, perhe kasvatettavanaan, ja mies on lopettanut työnsä ja kaikkea, muuttaakseen tänne.

²⁵ Käsitän, että vuosia sitten minut kutsuttiin palvelustehtävään. En ole koskaan ollut menestyvä pastori, koska minulla on vaeltajan, kulkurin sielu. En pysty olemaan tyytyväinen missään. Minne vain ikinä Henki liikkuu, minun vain täytyy liikkua Sen mukana, koska minulla on Sanoma. Jeesus sanoi: ”Minun täytyy saarnata myös tässä toisessa kaupungissa.”

²⁶ Mutta on niitä, jotka ovat paimenia, jotka vartioivat laumaa. Olen niin kiitollinen, että veli Peary seurasi Pyhän Hengen johdatusta, ja tänään meillä on rukoushuone. Se on pieni. Se on alkajaisiksi aivan riittävän hyvä, nähdäksemme mitä Pyhä Henki...Tietämättä, liikkukaamme vain askel askeleelta. No niin, minä uskon, että jos Jumala on puhunut veli ja sisar Greenille, että heidän tulisi tulla tänne, ja on avannut paikan, jossa meidän lapsemme; sen sijaan, että sunnuntai-aamuna he ajelevat pyörillään, ja ovat kaduilla ja juoksentelevat ympäriinsä, heillä on paikka, johon tulla palvomaan, sen sijaan, että istuskelemme kuka missäkin ja kuuntelemme jotakin, jota olemme kuulleet radiosta, joka kyllä sopii.

²⁷ Mutta me, tänä ryhmänä ihmisiä, meillä on Sanoma tälle päivälle. Me, me uskomme, että Jumala on antanut meille Sanoman. Ja veli Green on, en halua kutsua häntä työtoverikseni, koska olemme...No, onhan se myös, minun työtoverini, olemmehan me yhdessä tässä Sanomassa. Veli Green saarnaa samaa asiaa ja Sanomaa, johon minä uskon. Hän on jättänyt kotinsa, hän on jättänyt ihmisensä, hän on jättänyt seurakuntansa. Minun uskoakseni hän oli, hän oli piiripäällikkö tai jotakin, jossakin organisaatiossa, ja hän luopui koko jutusta,

kun kuuli Tämän. Hän jätti kaiken, mikä oli hänelle rakasta, myöskin tullakseen tähän erämaahan, tukeakseen sitä, mitä Jumala on meille nyt antamassa.

²⁸ Minä sanon, että minä uskon, että sen ei tulisi olla meillä vain mielessämme, sen tulisi olla meidän velvollisuutemme tukea häntä, kaikella sillä millä voimme, osallistua kokouksiin, tulla tänne palvomaan ja tehdä tästä paikka, jossa Jumala voi paljastaa meille ne asiat, joita Hänellä on meille paljastettavana. Ja kuten hän sanoi, "Sanoma ei tule minulle innoituksen antamisen kautta, kuten se ehkä joillekin meistä tulee, mutta", hän sanoi, "minä olen täällä, tukeakseni sitä, mitä Jumala on antanut". Mikä lausunto! Ja minä uskon, että jos me kaikki toimimme yhdessä, että me laitamme sydämemme siihen.

²⁹ Tiedän, että jokainen teistä, jos te tunnette samoin kuin minä, minä olen niin nälkäinen näkemään Jumalan Hengen liikkuvan, että voin tuskin kestää sitä. Jotkin kokemukset, jotka minulla on juuri ollut vuorella, jospa tuntisin sen vielä kerran, sen Jonkin, joka silloin, kun olin juuri pelastunut, oli niin ihanaa sydämelleni! Ja me voimme tulla sellaiseen tilaan, että voimme istua, ja me näemme sen keskuudessamme, että olemme kuivumassa. Meidän istuessamme täällä autiomaassa, kun tulen veljieni joukkoon, he puhuvat minun kanssani, ja minä puhun heidän kanssaan; aina, vähän katsellen, tunnustellen Hengessä, niin kuin se on, nähdäkseni tuon veljen tilan, nähdäkseni, mikä on vialla. Alan tuntea meidän kaikkien veltostuvan, menevän pois Hengestä. Siitä on tullut liian luonnollinen asia meille. Meidän täytyy palvoa Hengessä, missä Jumalan Henki. . . Ei ainoastaan, että meidän Sanomamme pitäisi olla tämän hetken tulenliekinä, sen pitäisi olla tulenliekinä meidän sydämissämme. Näettekö? Sen täytyy olla meidän sydämissämme, tai me emme voi—emme voi esitellä Sitä ihmisille oikealla tavalla. Itse Hengen täytyy kantaa Sanoma. Ja luotan ja uskon teihin, että te kaikki olette todellisia kristittyjä.

³⁰ Nyt he tarvitsevat pyhäkoulunopettajia. He tulevat tarvitsemaan henkilökuntaa. Ja haluan sanoa tämän niin, että te voitte täysin ymmärtää. Tämä on minun seurakuntani.

³¹ Olen ollut täällä kolme vuotta. Ja minulla oli yksi ovi avoinna minulle, se oli veli Mack, joka pyysi minua tulemaan saarnaamaan. Jumala siunatkoon häntä. Ketkään muut ihmiset eivät ole kutsuneet minua; ei mitään heitä vastaan, he ovat hyviä. Veli Brock, hyvä ystäväni, veli Gilmore, monet näistä helluntailaisveljistä täällä, ovat erittäin, erittäin todellisia hyviä ystäviäni. Rakastan heitä; ei mitään heitä vastaan. Ymmärrän heidän asemansa. He eivät voi kutsua minua sinne, ja silti pysyä organisaatiossaan. Ymmärrättehän, he eivät voi tehdä sitä. Koska, jos he tekevät sen, heidät potkaistaan ulos. Joten te näette heidän asemansa. Minulla oli tuo sama asia kohdattavana.

Mutta, voi, voikoon se aina olla, “Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa”, Jumalan tahtoa.

³² Ja nyt, kun veli Green, Jumala on lähettänyt hänet tänne ja avannut meille seurakunnan, jolla on yhtä kallis usko, kuin mitä me uskomme, meidän pitäisi olla todella kiitollisia Jumalalle ja osallistua jokaiseen kokoukseen, ottaa jokainen paikka, jonka voimme. Ja jos meitä pyydetään käymään tapaamassa, rukoilemaan, etsimään, tekemään, olkaamme sotilaita suoraan. . . aivan innokkaina tekemään se. Näettekö?

³³ Pitäkää Sanoma kunniallisena ja eläkää oikeanlaista elämää. Älkää antako siihen tulla mitään tahroja. Me elämme liian myöhäisessä ajassa nyt. Me olemme—me olemme liian myöhäisessä hetkessä. Eläkäämme se puhtaasti. No niin, minun elämäni, sinun elämäsi, kaikkien meidän elämämme täytyy tulla kerätyksi Jumalan eteen.

³⁴ Meidän nuoremme vain ajelevat ympäriinsä, paikasta toiseen, show'sta show'hun, ja ajelehtivat kauemmas ja kauemmas Jumalasta. Niin se on. No niin, se on totuus. Näen sen omissa lapsissani, ja näen itseni joutuvan paikalle, jossa ei. . . Te, teidän täytyy kokoontua yhteen, palvomaan Jumalaa; Raamattu sanoi niin: “Kun me näemme tämän päivän lähestyvän, sitä enemmän tulkaa yhteen.” Jos täällä on vain kaksi ihmistä, ole sinä toinen heistä. No niin, se on. . . Ja jos me tulemme yhteen ja palvomme yhdessä, silloin me vain, siinä on jotakin muutakin, Jeesus sanoi: “Missä kaksi tai kolme on koolla Minun nimessäni, siellä Minä olen heidän keskellään.”

³⁵ No niin, kuten olen sanonut aiemmin, veli Green kertoi minulle, ja hän sanoi sen. Vaimoni tuli, kertoi minulle, mitä hän sanoi, kun olin poissa. Että, ja hän sanoi tänä aamuna, “Saarnatuoli olisi avoinna koska tahansa.” No niin, yleensä. . . Se on, avoinna minulle puhuakseni.

³⁶ No niin, tavallisesti minun täytyi ajaa koko matka Jeffersonvilleen, Indianaan, tuodakseni Sanoman, jonka Jumala minulle antoi, tuodakseni sen ihmisille; mennä Jeffersonvilleen, Indianaan saakka, ja kaikki te ympäri maata virittelitte ja yhdistelitte puhelinjohtoja ja sen sellaista, kuullaksenne Sanoman, koska se on se, millä me elämme. Ymmärrättehän, se on se mitä varten me olemme täällä. No, meidän ei tarvitse tehdä sitä enää.

³⁷ Jumala antaa minulle Sanoman, minä voin kävellä täällä saarnatuoliin ja saarnata sen, ja tuntea olevani vapaa tekemään sen. Kyllä. Ja minä uskon, sen mukaan, että Kaikkivaltias Jumala tulee siunaamaan teitä, jos te vain seisotte tämän seurakunnan, tämän ihmisryhmän tukena nyt. Eikä vain sitä, vaan lähtekäämme ulos ja katsokaamme, emmekö voisi saada toisiakin tulemaan sisään. Katsokaahan, puhukaamme muille kaikkialla, kertokaamme heille meidän seurakunnastamme, ja

mitä se tarkoittaa. Mitä meidän seurakuntamme. . . Me olemme täällä. Me haluamme teidän tulevan, tuovan sisään vieraita, ja olen varma siitä, että se tulee olemaan hyväksi kaikille meille. Näettekö? Meillä on rakennus, josta olemme kiitollisia. Me olemme kiitollisia tästä paikasta, jossa kokoontua yhteen.

³⁸ Mutta, “Korkein ei kuitenkaan asu käsillä tehdyissä temppeleissä; katsokaahan, ‘Sillä Taivas on Minun valtaistuimeni, ja maa on Minun jalkojeni astinlauta; ja mikä on Minun lepopaikkani? Mutta ruumiin Sinä Minulle valmistit.’”

³⁹ Ja me olemme Kristuksen ruumis. Joten, kun me siirrymme rakennuksesta toiseen rakennukseen, minä uskon, tuodessamme Sanomiamme, ja me tulemme tänne ja meillä on parantamiskokouksia. Ja mitä tahansa Herra paljastaa meille tehtäväksi, meillä tulee olemaan se juuri täällä seurakunnassa, kunnes se paisuu niin suureksi, että teidän täytyy hakeutua jonnekin muualle, ja jonnekin muualle, kunnes Jeesus tulee. Jumala siunatkoon teitä.

⁴⁰ [Veli Pearry Green kommentoi, ja sitten pyytää veli Branhamia vihkimään hänet virkaansa. Tyhjä kohta nauhalla–Toim.]

Kumartakaamme päämme.

⁴¹ Rakas Jumala, seisooessamme täällä puhujakorokkeella, joka edustaa, tässä aivan alttarin äärellä, me ymmärrämme, että me olemme kuoleva ihmiskunta, niin pitkälti kuin on kyse tästä maasta. Me katsomme kaduille ja näemme syntiä joka puolella, ja että Jumalan kunnia on poistumassa nopeasti. Ja me tiedämme, että kun Jumalan kunnia menee ylös, niin seurakunta tulee menemään Sen mukana. Jumala, me haluamme olla siellä.

⁴² Vain muutama päivä sitten, seisoin täällä kadunkulmassa, aivan kadun toisella puolella, katsoen tuon paraatin kulkua katua pitkin; ja nähden noiden vanhojen, ensimmäisen maailmansodan tankkien johtavan kulkua, sitten tuli tuo suuri, raskas Sherman-tankki, sen takana seurasi lisää ja lisää ja lisää, sitten nuo kultaisen tähden äidit; pieni särkynyt perhe, vaimo itkien, ja pieni ryysyinen poika isänsä menettäneenä, vanha äiti oli menettänyt poikansa. Minä ajattelin, “Kuinka surullista,” seistä siellä kadunkulmassa ja katsoa jonkin sellaisen kulkevan ohi. Sitten huomasiin, juuri kun he ohittivat tätä rakennusta, musiikki vaihtui; *Eteenpäin, kristityt sotilaat*. Soittaen marssejaan, taaempana; mutta kun he ohittivat tämän kohdan!

⁴³ Rakas Jumala, ajattelen toista suurta, tulossa olevaa aikaa, ja se tulee olemaan ylösnousemus, kun nuo veteraanit tulevat esiin ensin, pyhät, patriarkat. “Sillä me, jotka olemme elossa ja olemme jäljellä, emme ehdi ennen tai pidättele niitä, jotka ovat nukkuneet pois; sillä Jumalan pasuuna kajahtaa, ja Kristuksessa kuolleet nuosevat ylös ensin.” Silloin, kun

me näemme tuon suuren . . . ihmisten vain menevän, marssivan ylös, läpi taivaiden; ja me tulemme seisomaan, odottamaan muuttumistamme, tietäen, että me asetumme jonoon, myös. Jumala, tee meistä uskollisia sotilaita.

⁴⁴ Vain ne, jotka oikeasti ovat liittyneet ja olleet sodassa, tietäisivät, mitä todella tarkoitti, nähdä noiden tankkien vyöryvän ohi. Ja, Jumala, me uskomme, että nuo, jotka ovat olleet elämän taistelussa, tulevat tietämään, mitä se tarkoittaa, kun me odotamme vuoroamme asettuaksemme aseisiin ja paikoilleen ylösnousemuksessa, mennäksemme ylös.

⁴⁵ Ja tämä, nuori veljeni, seisoo täällä, hyvin koulittuna, valmiina, puettuna, odottaen vanhan miehen laittavan kätensä hänen päälleen, yhden, joka on vanha veteraani sieltä etulinjasta, tietäen, että myös hänen täytyy liittyä taisteluun. Rakas Jumala, nämä arvottomat kädet minä lasken veljeni ylle, edustamaan Sinun käsiäsi. Siunaa veli Greeniä, rakas Jumala, jota minä siunaan Jeesuksen nimessä. Vieköön hän tätä Sanomaa, Herra, tähän kaupunkiin ja minne ikinä Sinä kutsut häntä. Voikoon hän olla uskollinen, Hengellä täytetty, eläen elämän arvostelun yläpuolella. Jumala, anna hänen saada ihmisten sydämet puolelleen, että hän voisi opettaa heitä ja johtaa heitä ja ohjata heitä tiellä, jota me kaikki haluamme vaeltaa. Suo se, Herra.

⁴⁶ Siunaa hänen uskollista vaimoiaan, hänen pieniä lapsiaan. Siunaa meidän yhteiset ponnistelumme täällä, kristittyinä veljinä täällä maan päällä, että me voisimme viedä tätä Evankeliumia maailman ääriin saakka. Lähetä Henkesi hänen päälleen, Jumala. Me rukoilemme Jeesuksen Kristuksen nimessä, kun me luovutamme hänet Sinulle. Aamen.

Jumala siunatkoon sinua, veli Pearry. Vie eteenpäin Jumalan Sanaa!

MILLAISEN TALON TE MINULLE RAKENTAISITTE? FIN65-1121
(What House Will You Build Me?)

Tämä saarna, jonka Veli William Marrion Branham saarnasi alunperin englanniksi sunnuntaiamuna, 21 marraskuuta 1965 Tucson Tabernaakkelissa, Tucson, Arizona, U.S.A., on otettu ääninauhalta ja painettu lyhentämättömänä englanniksi. Tämän suomenkielisen käännöksen on painanut ja sitä jakaa Voice Of God Recordings.

FINNISH

©2013 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org